

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH TƯ

TIẾNG RÚ THÊ THẨM CHÌM SÂU ĐÁY VỰC

Hương Ván Thiên dán chặt lưng vào vách đá khiến cho phía sau không có chỗ nào sơ hở.

Hai người rượt theo chạy lẹ quá lại giữa đám sương mù nên không nhìn thấy Hương Ván Thiên cùng Lệnh Hồ Xung. Khi chạy gần tới nơi chúng mới phát giác, toan dừng bước trở gót thì Hương Ván Thiên đã phóng chưởng.

Song chưởng của lão vừa mãnh liệt vừa chuẩn đích. Hai người kia chưa kịp rú lên đã bị hất nhào xuống khe núi.

Sau giây lát mới vang lên hai tiếng "uỳnh uỳnh". Người họ rớt xuống đất rồi.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Hai người này sao lúc rớt xuống lại không kêu một tiếng la? à phải rồi! Lúc vừa bị trúng chưởng của Hương tiên sinh, chúng chết ngay lập tức trước khi rớt xuống vực thẳm.

Hương Ván Thiên cười khàn khạch nói:

- Hai tên khốn kiếp này trước nay vẫn diễu võ dương oai khoe khoang những gì "Điểm thương song kiếm, kiếm khí ngát trời". Mẹ quân chó chết! bây giờ các người rớt xuống khe suối chỉ còn xú khí ngát trời mới là chuyện thực.

Lệnh Hồ Xung đã từng nghe tiếng "Điểm thương song kiếm", chàng biết kiếm pháp hai người này thành một đường lối riêng biệt. Họ đã giết rất nhiều nhân vật lợi hại trong phe hắc đạo. Không ngờ nay lại bị chết nơi đây một cách không kèn không trống. Cả tướng mạo họ chàng cũng chưa kịp nhìn rõ.

Hương Ván Thiên ôm Lệnh Hồ Xung lên nói:

- Từ đây tới Tiên sâu giáp còn hơn mười dặm đường. Khi mình tới đó rồi thì chẳng sợ gì bọn chó chết kia nữa.

Miệng lão nói, chân chạy bon bon cực kỳ mau lẹ.

Lại nghe những tiếng bước chân lên. Mấy người nữa đuổi tới nơi.

Lúc này đèo núi đi về hướng đông, bên cạnh không còn có khe suối, nên Hương Ván Thiên không thể ẩn mình vào vách đá đánh lén như trước nữa. Lão đành đề khí ráng chạy nhanh hơn.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng. Một trái ám khí bay tới xé bầu không khí rít lên thành những tiếng rùng rợn. Hiển nhiên là một thứ ám khí rất nặng.

Hương Ván Thiên đặt Lệnh Hồ Xung xuống, vươn tay ra bắt lấy cát tiếng thóa mạ:

Gã họ Hà kia! Người cũng để mình lòi cuốn vào dòng nước đục này làm chi?

Trong đám sương mù dày đặc có tiếng người đáp vọng lại:

- Lão gây tai vạ cho võ lâm thì bất cứ ai cũng có quyền chu lục. Hãy tiếp một chùy nữa của ta đây.

Những tiếng vù vù vang lên không ngớt. Miệng gã nói "một chùy" mà liệng ra ít nhất là bảy tám ngọn phi chùy.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng ám khí rít lên ghê gớm thì trong lòng ngấm ngấm buồn rầu nghĩ bụng:

- Phong thái sư thúc tổ đã truyền thụ kiếm pháp chỉ ta có thể gạt được bất cứ là thứ ám khí gì. Nhưng những ngọn phi chùy này kinh lực lợi hại như vậy thì trường kiếm của ta dù có gạt trúng song nội lực mất hết, tất trường kiếm bị ám khí đập gãy mất.

Chàng thấy Hường Vấn Thiên đứng dè chân chèo, nửa mình trên cúi xuống nét mặt lộ vẻ khấn trương chứ không ung dung bình thản như lúc còn ở quán lương đình.

Những ngọn phi chùy vun vút bay tới trước mặt lão rồi đột nhiên im bật. Lệnh Hồ Xung tưởng lão đã thu được cả rồi.

Đột nhiên có tiếng "vi vút" vang dội, không biết đến bao nhiêu ngọn phi chùy đồng thời liệng ra.

Lệnh Hồ Xung biết đây là thủ pháp phóng ám khí tên gọi "Mãn thiên hoa vũ". Nhưng thủ pháp phát xạ chỉ để phóng những thứ ám khí nhỏ bé như "Kim tiên tiêu", "Thiết liên tử". Những phi chùy nghe tiếng rít trên không thì mỗi ngọn chẳng nặng tới cân rưỡi cũng phải một cân, khi nào lại phóng ra liền một lúc đến gần chục ngọn được?

Chàng nghe tiếng rít kinh người bất giác nằm phục xuống đất. Bỗng Hường Vấn Thiên rú lên một tiếng kinh khủng:

- úi chao!

Dường như lão bị trọng thương rồi.

Lệnh Hồ Xung bở vĩa nhảy vọt lại chắn trước mặt lão, vội hỏi:

- Hường tiên sinh! Tiên sinh bị thương rồi ư?

Hường Vấn Thiên cất giọng nhát gừng đáp:

- Ta... ta nguy mất rồi.. người... người chạy mau đi!...

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Hai ta sống chết có nhau. Lệnh Hồ Xung này quyết chẳng bỏ tiên sinh để trốn thoát lấy một mình.

Bọn địch rượt theo lớn tiếng hoan hô:

- Hường Vấn Thiên bị trúng phi chùy rồi! Hường Vấn Thiên bị trúng phi chùy rồi!

Trong làn mù trắng mịt mờ, bóng đen thấp thoáng. Mười mấy người dần dần rượt tới nơi.

Giữa lúc ấy một luồng kinh phong ghê gớm lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung.

Hường Vấn Thiên bỗng bật lên tràng cười ha hả. Mười mấy người trước mặt tới tấp ngã lăn ra.

Nguyên lão đã bắt được mấy chục mũi phi chùy cầm trong tay rồi giả vờ trúng chùy bị thương khiến cho địch nhân phóng tâm không đề phòng. Lão liền dùng thủ pháp "Mãn thiên hoa vũ" phát xạ trở lại.

Bọn địch rượt theo toàn là những tay cao thủ đánh quen trăm trận vốn không thể mắc lừa một cách dễ dàng. Nhưng một là vì sương mù dày đặc, thị tuyến không nhìn rõ. Hai là thanh âm Lệnh Hồ Xung hoảng hốt cấp bách hiển nhiên đúng sự thật khiến đối phương lại càng tin tưởng không nghi ngờ gì nữa. Ba là thủ pháp phát xạ "Mãn thiên hoa vũ" của Hướng Vấn Thiên liệng một lúc bao nhiêu ám khí trầm trọng như vậy đã ra ngoài sự tiên liệu của bên địch.

Thế là mười mấy tên đi đầu hoặc chết hoặc bị thương không một ai tránh thoát.

Hướng Vấn Thiên lại cấp Lệnh Hồ Xung lên xoay mình chạy đi. Lão hả hê nói:

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ! Người quả là một người rất trọng nghĩa khí.

Đối với ai lão không bao giờ tán dương một cách dễ dàng. Mấy câu này tỏ ra lão thực tình coi Lệnh Hồ Xung như người bạn tri kỷ.

Nên biết vừa rồi lão giả vờ trọng thương một cách rất khéo léo mà Lệnh Hồ Xung không chịu bỏ lão để tự trốn lấy lấy mình thì đúng là hành vi một trang hảo hán.

Hướng Vấn Thiên chạy được hai dặm nữa thì địch nhân lại dần dần đuổi tới gần.

Những tiếng ve ve vang lên không ngớt. Ám khí liên tục bay đến.

Hướng Vấn Thiên lúc vọt lên cao lúc thụt xuống thấp để né tránh nên bước chân càng chậm lại.

Lão chạy thêm được mấy chục trượng rồi đặt Lệnh Hồ Xung xuống nói:

- Ta lại giả chết lần nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chuyển trước đã đau, lần sau phải ngán. E rằng phen này họ không mắc lừa nữa.

Bụng chàng nghĩ vậy mà miệng không nói ra.

Không ngờ Hướng Vấn Thiên đột nhiên quát lên một tiếng thật to nhảy xổ vào giữa đám đông.

Những tiếng "bình bình" vang lên! Lúc lão chạy về trên lưng lại cồng một người.

Hướng Vấn Thiên dùng xích sắt ở hai tay quấn lấy người kia buộc lên lưng rồi mới ôm lưng Lệnh Hồ Xung lên mà chạy. Lão cười nói:

- Chúng ta thêm được một tấm "lá chắn sống".

Người kia lớn tiếng la:

- Đừng phóng ám khí! Đừng phóng ám khí!

Nhưng bọn người rượt theo chẳng để vào tai, tiếp tục liệng ám khí tới không ngớt.

Người kia đột nhiên rú lên một tiếng:

- Trời ơi!

Lưng gã bị trúng một mũi ám khí.

Hướng Ván Thiên trên lưng cồng "lá mộc sống", tay ôm Lệnh Hồ Xung mà chạy nhảy vùn vụt mau lẹ dị thường.

Người đeo trên lưng lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ quân chó đẻ! Người nói cái gì nghĩa khí?... Đã biết ta... ủa chào!... là tự tiến... con mẹ nó. Dong Phù Dung gặp phải hồ ly... Người... mượn đao giết người...

Tiếp theo là những tiếng "chát chát".

Thanh âm người kia kêu la chửi mắng mỗi lúc một nhỏ đi rồi im bặt.

Hướng Ván Thiên cười nói:

- "Lá mộc sống" biến thành "lá mộc chết" rồi.

Lão không còn úy kỵ ám khí cứ việc đề khí mà lao đi thật nhanh.

Lão chuyển hết hai khu thung lũng bỗng dừng lại nói:

- Tới nơi rồi!

Hướng Ván Thiên thở phào một cái nhe nhỡm đoạn nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười tỏ ra sung sướng vô cùng.

Nên biết vừa rồi lão phải chạy mười mấy dặm đèo núi nguy hiểm muôn phần. Lòng lão chẳng chắc gì có thể thoát được quân địch rượt theo hay không. Giả tỷ chỉ có mình lão thì sống hay chết lão cũng chẳng quan tâm. Nhưng trong tay lão còm ôm Lệnh Hồ Xung mà chàng lại là một thiếu niên đối với lão hào khí ngất trời, nên bất luận gặp trường hợp nào lão cũng phải ráng mình cứu tính mạng chàng cho bằng được mới đành dạ. Vì ôm mối lo âu, nên vẻ mặt lão đăm chiêu không thản nhiên như ngày thường được.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn ra, trong lòng không khỏi có lòng kinh hãi.

Trước mắt chàng là một cây cầu đá nhỏ hẹp, phía dưới vực sâu muôn trượng.

Cây cầu đá này chỉ ngó thấy một quãng chừng tám chín thước, bên ngoài vân vũ mịt mờ, trông không rõ đầu kia.

Hướng Ván Thiên khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đệ! Trong đám mù trắng này có một sợi xích sắt, đừng có tự ý đặt chân vào.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Nhưng lòng chàng không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- Cây cầu đá này rộng không đầy một thước phía dưới là vực thẳm đã nguy hiểm vô cùng. Nếu còn một sợi xích sắt mà mình mất hết công lực thì làm sao vượt qua được?

Hương Vấn Thiên rút thanh trường kiếm trên lưng "lá mọc chết" đưa cho Lệnh Hồ Xung rồi dựng "lá mọc" phía trước. Lão cỏi xích sắt quán trên mình gã, lẳng lẳng chờ bọn địch đuổi tới.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, bọn địch thứ nhất đã gần tới nơi. Trong bọn này có cả nhân vật hai phái chính tà.

Bọn người rượt theo thấy địa hình hiểm trở mà Hương Vấn Thiên ở vào thế trận quay lưng về phía vực thẳm hễ thoát là chết, nên bọn họ ứ kỵ không dám lại gần.

Bên địch lao tới mỗi lúc một đông và đều tụ tập ngoài xa năm sáu trượng. Họ lớn tiếng quát tháo chửi mắng. Sau có người phát xạ ám khí. Nào phi hoành thạch, nào tụ tiến tới tập liệng ra.

Hương Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung co người lại nấp sau "lá mọc" thành ra ám khí gì cũng không bắn trúng hai người được.

Bất thành linh một tiếng gầm rừng rợn vang động cả vùng sơn cốc.

Một tên đầu đà tay múa thiên trượng xông về phía cây cầu đá. Cây thiên trượng đúc bằng thép nguyên chất nặng tới tám chín chục cân phóng ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" nhằm đập vào lưng Hương Vấn Thiên.

Hương Vấn Thiên cúi rạp xuống. Cây thiên trượng lướt qua trên đầu lão chỉ còn cách đến hơn một thước. Lão vung xích sắt ra quán lấy chân tên đầu đà.

Tên đầu đà phóng trượng dùng sức quá mạnh không tài nào thu về kịp để chống đỡ. Hắn toan tung mình nhảy lên để tránh.

Không ngờ Hương Vấn Thiên xoay chuyển dây xích sắt rất mau quán được cả gót chân hắn rồi thuận thế hất về phía trước. Lão sử phép tá lực đả lực.

Tên đầu đà chân đứng không vững bị hất về phía trước lập tức rớt xuống vực thẳm.

Hương Vấn Thiên hất ra rồi lại thu về cho sợi dây sắt dòi khỏi gót chân đầu đà.

Bỗng nghe đầu đà rú lên một tiếng kinh khủng từ vực thẳm vọng lên.

Mọi người nghe thấy chẳng ai không nổi da gà, bất giác đều lùi lại mấy bước tưởng chừng Hương Vấn Thiên sắp quát mình xuống.

Hai bên giữ thế dằng co một hồi rồi đột nhiên có hai người vượt đám đông xông ra. Một người tay cầm hai ngọn kích, còn người nữa là nhà sư sử dụng cây nguyệt nha sạ.

Hai người xông vai tiến lên. Cặp kích một trên một dưới nhằm đâm tới trước mặt và bụng dưới Hương Vấn Thiên. Còn cây nguyệt nha sạ nhằm đâm vào nách bên trái lão.

Cả ba cây binh khí đều trầm trọng lại vận nội lực vào nên lúc phóng ra mãnh liệt phi thường.

Hai người coi đúng địa thế tấn công khiến cho Hương Vấn Thiên không đường né tránh, chỉ còn cách vung xích sắt ra đón đỡ.

Quả nhiên Hường Ván Thiên tung xích sắt ra. Ba tiếng choang choảng vang lên! Cả song kích lẫn nguyệt nha sạn đều bị hất đi. Trên bốn thứ binh khí đều có tia lửa bắn ra.

Phép đánh này không còn cách nào khéo léo được nữa, chỉ cần lấy sức mạnh để thủ thắng.

Trong đám đông nổi lên những tiếng reo hò vang dội.

Binh khí trong tay hai người kia vừa bị xích sắt hất ra lại lập tức đánh tới.

Choảng! Choảng! Choảng! bốn món binh khí đụng nhau lần thứ hai. Hòa thượng và hán tử đều lão đảo người đi. Còn Hường Ván Thiên vẫn đứng vững như núi.

Lão không để địch nhân kịp thở, quát lên một tiếng thật to đồng thời vung xích sắt đánh ra.

Hai người giơ binh khí lên đỡ gạt. Tiếng binh khí đụng nhau chát chúa.

Nhà sư rú lên một tiếng, liệng cây nguyệt nha sạn đi. Miệng học máu tươi.

Hán tử giơ cao song kích nhằm đâm vào Hường Ván Thiên.

Hường Ván Thiên phưỡn ngực ra mà đứng chứ không đón đỡ. Lão nổi lên tràng cười ha hả.

Bỗng thấy cặp kích phóng tới còn cách ngực trước lão chừng nửa thước thì đột nhiên rủ xuống.

Hán tử cũng theo thế cặp kích phủ phục xuống đất rồi không nhúc nhích nữa. Gã đã bị kinh lực của Hường Ván Thiên làm chấn động chết ngay lập tức.

Quần hào tụ tập ở kềm núi thấy vậy cả kinh thất sắc, không ai dám xông lại nữa.

Hường Ván Thiên bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta đã hao tổn hơi sức với chúng khá nhiều. Hãy ngồi nghỉ một lúc đã!

Lão dứt lời ngồi xuống trước hai tay ôm gối ngửa mặt lên trời, không thềm ngó tới quần hào nữa.

Bỗng nghe có tiếng người lên tiếng:

- Quân yêu tà lớn mật! dám coi thường anh hùng thiên hạ đến thế ư?

Rồi bốn đạo nhân chống kiếm tiến lên đi tới trước mặt Hường Ván Thiên. Bốn người cầm ngang thanh kiếm quát:

- Đứng dậy động thủ đi!

Hường Ván Thiên cười khàn khạch hỏi:

- Hường mỗ có gây chuyện gì với phái Võ Đang các vị đâu?

Đạo sĩ mé tả đáp:

- Bọn tà ma ngoại đạo gây tai họa trên chốn giang hồ. Chúng ta là kẻ sĩ chân tu có bổn phận phải tuyên dương chính nghĩa diệt trừ tà ma, trách nhiệm còn đổ cho ai được?

Hương Ván Thiên cười hỏi:

- Hay cho bọn tuyên dương chính nghĩa diệt trừ tà ma! Sau lưng các người trong bấy nhiêu người có đến phân nửa ở trong ma giáo sao không diệt trừ đi?

Đạo nhân đáp:

- Hãy chu diệt tên ác ma đầu sỏ trước.

Hương Ván Thiên vẫn ngồi bó gối ngừng mặt trông đám mây nổi trên trời, hững hờ nói:

- Té ra thế! Phải lắm! phải lắm!

Đột nhiên lão quát lên một tiếng thật to nhảy vọt người lại. Dây xích sắt vung ra như con giao long từ dưới vực sâu nhảy vọt lên nhằm bốn người quét ngang một cái rất lẹ.

Lão ra đòn tập kích một cách đột ngột. Dù bốn đạo sĩ đều là những tay cao thủ phái Võ Đương cũng không kịp đề phòng.

Trong lúc thảng thốt, ba tên đạo sĩ đều dựng trường kiếm để đỡ sau lưng.

Còn đạo sĩ đứng ở mé hữu phóng trường kiếm nhằm đâm vào cổ họng Hương Ván Thiên.

Choang một tiếng vang lên. Ba thanh trường kiếm đều bị xích sắt đánh quăn lại.

Hương Ván Thiên nghiêng đầu đi tránh khỏi nhất kiếm của đạo sĩ mé hữu. Nhưng thế kiếm của đạo sĩ này mau lẹ như gió phóng ra ba chiêu liên hoàn bức bách Hương Ván Thiên không thể nào chậm tay lại được. Còn ba đạo sĩ kia lùi ra đổi kiếm rồi lại xông vào.

Bốn đạo nhân phối hợp kiếm thế tựa hồ một kiếm trận nhỏ bé.

Kiểm pháp phái Võ Đương đã từng nổi tiếng thiên hạ là dùng nhu chế cương. Gặp phải cường địch kiếm chế càng mạnh. Bốn thanh trường kiếm lượn đi lượn lại như rồng bay phượng múa, lúc tan lúc hợp lại. Chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

Hương Ván Thiên lúc huy động dây xích sắt phải cử động cả hai tay không được linh diệu như dùng một tay.

Phép đánh của bốn đạo sĩ phái Võ Đương là dùng chiêu thuật để thủ thắng. Nếu tình hình còn kéo dài thì nhất định Hương Ván Thiên phải thất bại.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế bất lợi liền lướt qua mé hữu Hương Ván Thiên tiến ra một bước phóng kiếm đâm vào nách một đạo sĩ.

Chiêu kiếm này rất cổ quái. Đạo sĩ không tài nào tránh khỏi. Sột một tiếng, hấn trúng kiếm rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phái Võ Đương ngang hàng với phái Thiếu Lâm rất nổi danh trên giang hồ. Ta chỉ giải vây cho Hương tiên sinh, không nên giết hấn.

Mũi kiếm vừa chạm vào da đối phương, chàng rút về ngay. Nhưng lúc lâm thời kiếm chiêu không tinh diệu, đạo sĩ nhện đau kẹp cánh tay giữ lấy thanh trường kiếm của chàng.

Lệnh Hồ Xung giựt kiếm về, lưỡi kiếm cứa vào cánh tay và dưới nách đạo sĩ một vết dài.

Biến diễn này khiến cho Lệnh Hồ Xung chậm tay lại một chút một đạo sĩ khác đã đứng tuổi thừa cơ phóng kiếm chém tới để lấy thanh trường kiếm của chàng.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê chôn, muốn lỏng tay buông kiếm nhưng chàng lại nghĩ rằng nếu mình bỏ mất binh khí là thành phế nhân nên chàng phải ráng sức nắm chặt đốc kiếm. Luồng kinh lực của đối phương chuyển qua thanh kiếm tấn công vào đến tâm mạch làm chàng đau nhói lên từng cơn.

Đạo sĩ thứ nhất đấu với Lệnh Hồ Xung trúng kiếm chỉ bị thương nhẹ, nhưng vì hấn kẹp chặt lấy trường kiếm, lực chàng giựt kiếm về rạch thành một vết dài sâu vào đến tận xương. Máu tươi chảy đầm đìa, không thể tái chiến được nữa.

Còn hai đạo nhân kia lúc này đang chiến đấu kịch liệt với Hướng Vấn Thiên ở phía sau Lệnh Hồ Xung.

Kiểm pháp hai người này rất tinh kỳ liên thủ với nhau giữ gìn nghiêm mật dị thường.

Hướng Vấn Thiên đón tiếp mấy chiêu rồi lùi về phía sau một bước. Lão vừa đánh vừa lùi hơn chục bước thì bóng người đi dần vào trong làn mù trắng.

Hai đạo sĩ tiếp tục tấn công tiến về phía trước. Nửa thanh trường kiếm đã đưa vào tới làn mù.

Trong đám quần hào bên này đầu cầu đột nhiên có tiếng người la:

- Coi chừng! Đi tới chút nữa là thiết kiều sách.

Tiếng kiều vừa ra khỏi cửa miệng, hai đạo sĩ bỗng đồng thanh rú lên một tiếng.

Người nọ đang xông lên biến vào trong đám mù trắng rồi hiển nhiên không tự chủ được, bị Hướng Vấn Thiên kéo tới.

Tiếng rú thê thảm từ trên cầu chìm xuống đáy vực rồi không nghe thấy nữa.

Hướng Vấn Thiên nổi lên tràng cười ha hả từ trong làn mù trắng đi trở ra. Lão thấy người Lệnh Hồ Xung đột nhiên lão đảo muốn té không khỏi giật mình kinh hãi.

Nguyên bọn đạo sĩ phái Võ Đương lúc ở quán lương đình đã mục kích những chiêu thức tinh diệu về "Độc cô cửu kiếm" của Lệnh Hồ Xung liên tục đả thương nhiều người, họ tự biết kiếm pháp của họ không địch nổi chàng. Nhưng họ lại thấy nội lực chàng rất tầm thường, liền bàn nhau tìm cách tỵ thí nội lực.

Lúc này đạo sĩ phát huy nội lực hùng hào vô tận tấn công để áp đảo Lệnh Hồ Xung. Đừng nói hiện nay nội lực chàng mất hết ngay lúc bình thời, công phu rèn luyện của chàng hãy còn nông cạn, so bì với đạo sĩ phái Võ Đương này đã rèn luyện nội gia tâm pháp hơn ba bốn chục năm thế nào được?

May mà những luồng chân khí đầy rẫy trong người Lệnh Hồ Xung cực lực phản công. Trong lúc nhất thời nội lực của đối phương không chấn động cho chàng chết ngay được. Có điều những luồng chân khí này không để chàng tự do thu phát, chuyển vận theo nhu cầu, nó làm cho khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm, đầu óc mê man.

Bỗng chàng cảm thấy trên huyết đại truy ở sau lưng có một luồng nhiệt khí trút vào. Lập tức áp lực trên cánh tay nhẹ bỗng.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần, chàng biết ngay Hưởng Vấn Thiên đã đem nội lực hùng hậu của lão viện trợ mình. Nhưng chàng lại nhận xét thấy ngay luồng nội lực không phải để chống chọi với đối phương mà để hướng dẫn nội lực của đối phương tấn công vào đưa xuống dưới. Nó truyền từ cánh tay vào tủy xương sống rồi xuống đến hai chân. Sau cùng chui xuống dưới đất rồi mất tiêu không thấy đâu nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng không ngờ trong phép luyện nội công lại có môn xảo diệu ly kỳ đến thế. Môn này tương tự như thuật "Tứ lạng bát thiên cân" về đường ngoại công, tức là chỉ dùng số lượng nội lực rất nhỏ để dẫn nội lực đối phương chui xuống đất.

Chàng nghĩ tới trái đất chứa đựng muôn vật thì bất luận có bao nhiêu luồng lực đạo đưa vào cũng không làm cho nó mảy may lay chuyển được.

Đạo sĩ biết ngay là nguy rồi liền quát lên một tiếng thu kiếm nhảy lui về phía sau hô lên:

- "Hấp tinh yêu pháp"! "Hấp tinh yêu pháp"!

Quần hào nghe đến bốn chữ "Hấp tinh yêu pháp", bỗng nhiều người cả kinh thất sắc. Còn bọn ít tuổi thì không sợ hãi gì. Bọn này không phải lớn mật mà chưa hiểu "Hấp tinh yêu pháp" có chỗ nào đáng sợ.

Hưởng Vấn Thiên cười ha hả nói:

- Phải rồi! Đó chính là "Hấp tinh đại pháp". Vị nào cao hứng hãy lên đây thử chơi.

Một vị trưởng lão trong Ma giáo hô lên:

- Hưởng hữu sứ đã cấu kết với... "Hấp tinh lão quái". Vậy chúng ta quay về bầm bịch giáo chủ để người định đoạt.

Bọn người trong Ma giáo dạ lên một tiếng rồi trở gót đi ngay. Lập tức trong đám hơn trăm người có đến một nửa giải tán.

Còn bọn chính giáo ở lại bàn mảnh với nhau một lúc rồi số đông cũng lục tục bỏ về.

Sau cùng chỉ còn lại lèo tèo hơn mười người. Một người cất tiếng đồng thanh nói:

- Hưởng Vấn Thiên! Lệnh Hồ Xung! Các ngươi cấu kết với Hấp tinh lão quái là truy lạc vào cảnh ngộ muôn kiếp không trở lại làm người được. Từ nay trở đi hết thầy bạn hữu võ lâm chẳng cần phải suy nghĩ hay lựa chọn thủ đoạn chánh đàng hay không để đối phó với các ngươi. Đó là các ngươi mình làm mình chịu. Tai vạ đao đầu cũng đừng hối hận.

Hướng Vấn Thiên cười ha hả đáp:

- Hướng mỗ đã làm việc gì có bao giờ hối hận đâu? Bọn người hàng mấy trăm người vây đánh hai chúng ta, chẳng lẽ cũng là một thủ đoạn đánh chánh ư? Ha ha! Thật buồn cười đến nẻ ruột!

© HQD